

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 11, 2018

Nummer 11, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:4861](#) 25-05-2018

Maasgouw/handhaving

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2269](#) 22-05-2018

Berkelland/omgevingsvergunning

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2097](#) 07-05-2018

Nunspeet/handhaving

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:2933](#) 03-05-2018

nadeelcompensatie Nuon

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:5009](#) 26-04-2018

Lisse/handhaving

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:2015](#) 19-04-2018

tracébesluit A2/nadeelcompensatie

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:1441](#) 12-04-2018

Lelystad Airport/planschade

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3748](#) 03-04-2018

Den Haag/nadeelcompensatie

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1578](#) 09-05-2018

Capelle aan den IJssel/bestemmingsplan 'De Mient'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1511](#) 09-05-2018

Leeuwarden/weigering omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:1515](#) 09-05-2018

Eindhoven/omgevingsvergunning

RECHTSPRAAK

Maasgouw/handhaving

Permanente bewoning recreatieverblijf. Handhaving. Uitzonderlijke omstandigheid. Verklaring behandelend psychiater.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer ABRvS 29 oktober 2014, ECLI:NL:RVS:2014:3883) kunnen medische omstandigheden niet dan wel slechts in zeer uitzonderlijke gevallen leiden tot het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid handhavend kan optreden.

In dit geval is sprake van een uitzonderlijke omstandigheid, waarbij handhavend optreden door verweerder onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft eiseres met de door haar overgelegde brief van haar psychiater onderbouwd dat het voor de medische zorg van haar noodzakelijk is dat zij vooralsnog in haar vakantieverblijf blijft wonen. Uit deze brief blijkt namelijk dat het wegvallen van de huidige woonomgeving van eiseres heropnames met BOPZ-maatregel tot gevolg zal hebben. Hierbij heeft de voorzieningenrechter in aanmerking genomen dat verweerder ter zitting heeft verklaard een dergelijke verklaring nog niet eerder te zijn tegengekomen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:4861

Zaaknummer: AWB/ROE 18/553 en AWB/ROE 18/554

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo

RECHTSPRAAK

Berkelland/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning bouwen. Bouwvlak. Originele plankaart of gescande versie.

Het college heeft omgevingsvergunningen verleend voor de uitbreiding van een stal met werktuigberging en het realiseren van een vrijstaande werktuigberging. Op grond van het bestemmingsplan is bebouwing toegestaan binnen het bouwvlak. Het bestemmingsplan bevat geen regels over de ligging en grootte van het bouwvlak. Daarom moet in dit geval de ligging van het bouwvlak worden vastgesteld aan de hand van metingen op de originele plankaart van het bestemmingsplan. Dat volgt uit jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld ABRvS 12 februari 2014, ECLI:NL:RVS:2014:404). Verweerder heeft ten onrechte gemeten op een gescande versie van deze plankaart.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2269

Zaaknummer: AWB 17/6498, 17/6500, 17/6495 en 17/6497

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo

RECHTSPRAAK

Lisse/handhaving

Handhaving. Vergunningvrije pergola of vergunningplichtige erfafscheiding. Artikel 2 bijlage II Bor.

Het bouwwerk vertoont, gelet op de constructie, omvang, situering op of bij de erfgrenzen en verschijningsvorm meer de uiterlijke kenmerken van een erfafscheiding dan van een pergola. Het enkele feit dat dat het bouwwerk niet in zijn geheel op de erfgrens is gesitueerd, betekent niet, mede gelet op de bouwhoogte van 2,5 meter, dat dit niet ook een erfafscheiding vormt tussen de percelen van eisers en hun bureu. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat een pergola geen of in ieder geval een veel minder afscheidend karakter ten opzichte van de aangrenzende percelen dient te hebben. Gelet op de omvang van het bouwwerk overheerst dit – naar het oordeel van de rechtbank – duidelijk de voortuin. Het voert te ver om zo'n overheersend bouwwerk als tuinmeubilair dat van ondergeschikte aard aan de tuin zou moeten zijn, aan te merken. Het feit dat er planten langs het bouwwerk geleid worden, maakt dit niet anders. Dit is immers ook mogelijk bij een erfafscheiding, zoals een schutting.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:5009

Zaaknummer: SGR 17/5910

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2 aanhef en onderdeel 10 bijlage II Bor en 2 aanhef en onderdeel 12 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Capelle aan den IJssel/bestemmingsplan ‘De Mient’

Bestemmingsplan. Parkeerregeling. Beleidsregels. Veranderen gebruik zonder uitoefening bevoegdheid.

De Afdeling ziet aanleiding voor het oordeel dat artikel 3, lid 3.3, aanhef en onderdeel b, van de planregels in strijd met artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onderdeel a, van het Bro is vastgesteld voor zover het regelt dat ook bij het veranderen van gebruik in voldoende parkeeraccommodatie dient te worden voorzien overeenkomstig de parkeernormen die zijn of nog kunnen worden vastgesteld door de raad en die momenteel zijn vervat in de als beleidsregel aan te merken Parkeernormen 2015. Anders dan bij het oprichten van gebouwen, voor welke activiteit in beginsel een omgevingsvergunning dient te worden verleend, is het veranderen van het gebruik niet afhankelijk van de uitoefening van een bevoegdheid als bedoeld in artikel 3.1.2, tweede lid, aanhef en onderdeel a, van het Bro. De raad had de uitleg van het begrip ‘voldoende parkeeraccommodatie’ in artikellid 3.3, aanhef en onderdeel b, van de planregels dan ook niet afhankelijk mogen stellen van de bedoelde beleidsregel voor zover het gaat om het veranderen van het gebruik.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1578

Zaaknummer: 201800074/1/R6

Wetsartikelen: 3.1.2 lid 2 aanhef en onderdeel a Bro

RECHTSPRAAK

Leeuwarden/weigering omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning. Verklaring van geen bedenkingen. Ontwerpbesluit.

Op grond van artikel 3.11, eerste lid, van de Wabo, dient het bevoegd gezag onverwijld een exemplaar van de aanvraag en de daarbij gevoegde stukken door te zenden naar het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven, zodat dit bestuursorgaan daar een standpunt over kan innemen. Uit de tekst van artikel 3.11, derde lid, van de Wabo en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo, volgt dat in het geval dat een verklaring van geen bedenkingen is vereist, eerst een ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen ter inzage moet worden gelegd waartegen zienswijzen kunnen worden ingediend. Anders dan het college stelt, is dat niet anders indien het definitieve besluit niet strekt tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. De Afdeling overweegt dat uit artikel 3.11 en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wabo verder volgt dat dit ontwerpbesluit moet zijn opgesteld door het bestuursorgaan dat bevoegd is een verklaring van geen bedenkingen te geven.

Het ontwerpbesluit over de verklaring van geen bedenkingen is ook niet opgesteld door de raad, maar door het college. De aanvrager van de omgevingsvergunning heeft daardoor niet de mogelijkheid gehad zienswijzen in te dienen naar aanleiding van het standpunt van de raad. Dit is in strijd met artikel 3.11 van de Wabo. De omstandigheid dat de raad wel het definitieve besluit heeft genomen, doet aan het voorgaande niet af. Voorts leidt de omstandigheid dat het voorbereiden van een ontwerpbesluit door de raad, naar gesteld, tot langere procedures zal leiden, er niet toe dat van de wet mag worden afgeweken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1511

Zaaknummer: 201703616/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 3° Wabo, 2.27 lid 1 Wabo, 3.11 Wabo en 6.5 lid 1 Bor

RECHTSPRAAK

Eindhoven/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning winkel met appartementen. Kruimelgevallenregeling. Bezinning.

De Afdeling stelt voorop dat geen wettelijke normen bestaan die zien op een minimumaantal zonuren per dag in een woning. De wetgever heeft ervoor gekozen regulering hiervan over te laten aan bestuursorganen. Dit betekent dat bestuursorganen op dit onderwerp beleidsruimte hebben.

Het college heeft gemotiveerd uiteengezet waarom hij het van groot belang acht dat uitvoering kan worden gegeven aan het bouwplan en dat hij daarom geen aanleiding ziet om af te wijken van het door hem gehanteerde uitgangspunt dat in een ring in het centrum van Eindhoven meer waarde gehecht wordt aan de bebouingsdichtheid dan aan bezinning. De Afdeling is van oordeel dat het college in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat het bouwplan niet zal leiden tot een onaantvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat in de woning van appelland. De rechtbank heeft dit niet onderkend en ten onrechte het besluit van 28 april 2016 vernietigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:1515

Zaaknummer: 201702376/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2° Wabo en 4 onderdeel 1 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Nunspeet/handhaving

Belanghebbende. Jurisprudentië gevolgen van enige betekenis. Jurisprudentië eigenaar of bewoner aangrenzende perceel.

In haar uitspraak van 16 maart 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:737) heeft de Afdeling het criterium voor de belanghebbendheid bij ruimtelijke besluiten gewijzigd. In die uitspraak is overwogen dat voor belanghebbendheid aannemelijk moet zijn dat ter plaatse van de woning of het perceel van de betrokkene gevolgen van enige betekenis kunnen worden ondervonden. De Afdeling heeft dit criterium verder verduidelijkt in haar uitspraak van 23 augustus 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2271). De vraag die de rechtbank moet beantwoorden is of deze jurisprudentiewijziging ook een wijziging heeft gebracht in de jurisprudentië van de Afdeling dat het feit dat iemand die eigenaar of bewoner is van het aangrenzende perceel voldoende is om diegene als belanghebbende aan te merken (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2455). De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Naar het oordeel van de rechtbank bieden zowel de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016 als de uitspraak van 23 augustus 2017 geen aanwijzingen dat deze jurisprudentië gewijzigd is. In beide zaken waren de omwonenden geen eigenaar of bewoner van het aangrenzende perceel.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2097

Zaaknummer: 18/438

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

nadeelcompensatie Nuon

Nadeelcompensatie regeling verleggen kabels en leidingen. Definitie tijdelijke voorzieningen. Operationele of fysieke aard.

Casus

Nuon heeft naar aanleiding van een verzoek van de minister van 10 maart 2015 vier warmteleidingen aan de Kromwijkdreef in Amsterdam tijdelijk verlegd. Nuon heeft met de brief van 7 juni 2016 verzocht om vergoeding van de kosten voor de tijdelijke verlegging van de warmteleidingen. Met het primaire besluit heeft de minister, conform het advies van GoConnectIT, een schadevergoeding van € 472.250,11 aan Nuon toegekend. Met het bestreden besluit heeft de minister het bezwaar van Nuon gegrond verklaard en bepaald dat ook de kosten voor het inbouwen van afsluiters in de warmteleidingen (ten bedrage van € 9.700 en € 12.677,43) aan Nuon worden vergoed. De kosten voor de warmteketels zijn (opnieuw) afgewezen, omdat deze door de minister als ‘tijdelijke voorzieningen van operationele aard’ worden gezien. Deze kosten komen daarom volgens de Nadeelcompensatieregeling verleggen kabels en leidingen in en buiten rijkswaterstaatswerken en spoorwegwerken 1999 (NKL 1999) niet voor vergoeding in aanmerking.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat Nuon schade heeft geleden als gevolg van de verlegging van de leidingen en dat zij recht heeft op een schadevergoeding van de minister. Ook zijn partijen het erover eens dat de inhoud van de NKL 1999 het kader vormt voor de beoordeling van het recht op schadevergoeding en dat sprake is van ‘kruisende leidingen’ zoals in het NKL 1999 bedoeld. Partijen zijn verdeeld over de vraag onder welke van de kostencomponenten die in het NKL 1999 worden genoemd, de kosten voor de tijdelijke warmteketels moeten worden geschaard. Volgens de minister gaat het hier om kosten voor het ‘uit en in bedrijf stellen’. Dit soort kosten wordt volgens de NKL 1999 bij kruisende leidingen niet vergoed. Volgens Nuon zijn het echter ‘uitvoeringskosten’, en die worden volgens de NKL 1999 wel vergoed.

Rechtsvraag

Uit de door partijen ingenomen standpunten volgt dat de vraag of de kosten voor inzet van warmteketels voor rekening van Nuon of voor rekening van de minister moeten komen, meer specifiek leidt tot de vraag of de kosten voor inzet van warmteketels kosten voor tijdelijke voorzieningen van operationele aard zijn (en dus kosten voor het uit en in bedrijf stellen; die niet worden vergoed) of kosten voor tijdelijke voorzieningen van fysieke aard zijn (en dus uitvoeringskosten; die wel worden vergoed).

Uitspraak

De rechtbank concludeert dat de warmteketels vallen onder de definitie van tijdelijke voorzieningen van fysieke aard, zoals beschreven in artikel 4 van de NKL 1999. De minister heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de kosten voor de inzet van warmteketels geen kosten voor tijdelijke voorzieningen van fysieke aard zijn en daarom niet worden vergoed.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 03-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:2933

Zaaknummer: AMS 17/4761

RECHTSPRAAK

tracébesluit A2/nadeelcompensatie

Normaal maatschappelijk risico. Dicht geluidscherm. Lijn der verwachting.

Casus

Op 6 juni 2011 heeft de minister van Infrastructuur en Milieu het tracébesluit A2 's-Hertogenbosch-Eindhoven vastgesteld. In de buurt van het perceel van eiser voorziet het tracébesluit in de verbreding van de A2 van twee keer twee naar twee keer drie rijbanen en in de plaatsing van ondoorzichtige geluidschermen met een lengte van 450 meter en een hoogte van vijf meter ter hoogte van afrit 28 en viaduct Eindhovenseweg-Zuid Best. Vooral het wijzigingsbesluit van 25 januari 2012 is belangrijk voor eiser. Daarin is bepaald dat het geluidscherm wordt verhoogd naar 5 meter en het scherm in zuidelijke richting 210 meter wordt doorgetrokken. Daardoor is het pand op het perceel van eiser vanaf de A2 niet meer te zien.

Eiser heeft op 24 augustus 2015 een verzoek om nadeelcompensatie bij verweerder ingediend. Eiser is het niet eens met het besluit van verweerder vanwege de aftrek van 5% voor het normaal maatschappelijke risico.

Rechtsvraag

Wat is de omvang van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat de wegverbreding in de lijn der verwachting lag. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat de A2 een steeds drukker wordende snelweg is. Dat is ook niet bestreden door eiser. Verweerder heeft ook voldoende gemotiveerd dat de door eiser genoemde andere oplossingen nog onvoldoende waren ontwikkeld, zodat de plaatsing van geluidschermen kan worden beschouwd als een normale maatschappelijke ontwikkeling, zeker gelet op de ruimtelijke structuur van de omgeving, met een woonwijk vlak bij de A2. Dat er een industrieterrein tussen de woonwijk en de A2 ligt, wil nog niet zeggen dat de woonwijk

geen geluidsoverlast kan krijgen van een verbrede A2. De rechtbank is echter wel van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft onderbouwd waarom dit dichte betonnen geluidschermen zouden moeten zijn. Verweerder heeft tijdens de zitting bevestigd dat er meerdere soorten geluidschermen zijn, waaronder doorzichtige geluidschermen. Verweerdens stelling dat absorberende geluidschermen nodig zijn om weerkaatsing te voorkomen, kan de rechtbank niet volgen. Ter hoogte van het perceel van eiser liggen geen geluidgevoelige objecten aan de oostkant van de A2 en er staat geen geluidswal aan de oostkant van de A2. Het kan goed zijn dat een transparant geluidscherm duurder is dan een betonnen dicht geluidscherm, maar dat wil nog niet zeggen dat een dicht geluidscherm altijd in de lijn der verwachting ligt. Dit standpunt is onvoldoende gemotiveerd.

(...)

Hierboven is geoordeeld dat de verbreding van de A2 en de plaatsing van geluidschermen kan worden beschouwd als een normale maatschappelijke ontwikkeling. Deze lag in de lijn der verwachting gelet op de nabijgelegen woonwijk. Daardoor is sprake van een normaal maatschappelijk risico van meer dan 2%. Gelet op de aard van de omgeving (vooral aan de oostkant van de A2) en het bestemmingsplan 'T Best Noord' lag de plaatsing van dichte geluidschermen niet geheel in de lijn der verwachting. Gelet op de locatie van het perceel en het pand van eiser en gelet op de relatief hoge omvang van de schade, stelt de rechtbank het percentage aftrek wegens normaal maatschappelijk risico vast op 4%.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:2015

Zaaknummer: SHE 17/2527

RECHTSPRAAK

Lelystad Airport/planschade

Waarborgen vergoeding tijdelijke inkomensschade bij compensatie in natura.

Casus

Eisers zijn eigenaar van het perceel direct ten noordoosten van Lelystad Airport. Op dit perceel van ongeveer 46 hectare exploiteren zij hun bedrijf en wonen zij. Ten behoeve van de beoogde uitbreiding van Lelystad Airport heeft de minister van Verkeer en Waterstaat in 2009 een aanwijzingsbesluit genomen op grond van de (toenmalige) Luchtvaartwet. Gelijktijdig heeft de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer een aanwijzingsbesluit genomen, op grond waarvan de raad van de gemeente Lelystad (hierna: de raad) verplicht was om bestemmingsplannen in overeenstemming te brengen met het aanwijzingsbesluit van de minister van Verkeer en Waterstaat (hierna: de aanwijzingsbesluiten 2009). De raad heeft aan deze verplichting uitvoering gegeven door het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' vast te stellen. In dat plan zijn met het oog op de beoogde nieuwe aanliegroutes van het vliegveld diverse beperkingen opgenomen voor omliggende percelen. Deze beperkingen zijn deels ook van toepassing op het perceel van eisers. In 2011 zijn de beide aanwijzingsbesluiten door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) vernietigd. Het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' is onherroepelijk geworden, inclusief de hiervoor genoemde beperkingen voor het perceel van eisers.

Eisers hebben op 15 december 2014 bij verweerder een aanvraag om een tegemoetkoming in de planschade ingediend, omdat het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' volgens hen grote gevolgen heeft voor de waarde van de woning en het bedrijf, en de toekomstperspectieven van het bedrijf.

In 2015 is ten behoeve van de beoogde uitbreiding van Lelystad Airport bij algemene maatregel van bestuur een luchthavenbesluit vastgesteld op grond van de Wet luchtvaart (hierna: het luchthavenbesluit 2015). De raad heeft op grond hiervan de verplichting om bestemmingsplannen in overeenstemming te brengen met het luchthavenbesluit. Met het oog

op de uitvoering van deze verplichting is in 2017 een bestemmingsplan in ontwerp ter inzage gelegd. In het ontwerpbestemmingsplan zijn diverse beperkingen voor omliggende percelen opgenomen, die verschillen van de eerder vastgelegde beperkingen en waarmee wordt beoogd het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' in zoverre te herzien. Dit ontwerpbestemmingsplan is nog niet vastgesteld door de raad. Verweerder heeft Thorbecke gevraagd om een planschadeadvies.

Tussen partijen is niet in geschil dat de bedrijfswoning en -gebouwen niet meer gebruikt mogen worden door de aanduiding 'veiligheidszone – bevi' die in het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' deels op deze gebouwen ligt. In geschil is de vraag of de schade van de vervallen gebruiksmogelijkheden in natura gecompenseerd kan worden en zo ja, of het bestreden besluit daarvoor voldoende waarborgen bevat.

Volgens Thorbecke en verweerder kan de planschade in natura gecompenseerd worden, omdat het luchthavenbesluit 2015 voor het perceel minder beperkingen kent dan de aanwijzingsbesluiten 2009 en de 'veiligheidszone – bevi' verwijderd kan worden. Compensatie van de schade in natura is op grond van het advies van Thorbecke alleen mogelijk als wordt voldaan aan de waarborgen die de rechtspraak van de ABRvS daaraan stelt.

Eisers zijn van mening dat compensatie in natura geen reële mogelijkheid is. Zij hebben daartoe uiteengezet dat de beperkingen alleen kunnen worden weggenomen als de gronden niet langer binnen zogenoemde 10-6 contour liggen of als binnen deze contour minder strenge beperkingen gaan gelden, maar beide scenario's zijn volgens hen niet mogelijk.

Rechtsvraag

Is compensatie in natura gewaarborgd en is alle schade van eisers daarmee anderszins verzekerd?

Uitspraak

Ten aanzien van het aangevoerde over de tijdelijke inkomensschade tot het moment dat compensatie in natura heeft plaatsgevonden, overweegt de rechtbank als volgt. Het is inherent aan de gekozen wijze van compenseren dat enige tijd zal verstrijken voordat de planologische situatie is hersteld of de planschade is gecompenseerd. Hoewel daartoe een ontwerpbestemmingsplan ter inzage heeft gelegen, is nog niet duidelijk wanneer dit plan wordt vastgesteld. In het licht van de door Thorbecke vastgestelde schade is het niet ondenkbaar dat eisers als gevolg daarvan tijdelijke inkomensschade zullen lijden. Op het perceel kan immers geen bedrijf meer uitgeoefend worden zolang het bestemmingsplan 'Buitengebied 2009' met de daarin opgenomen beperkingen van kracht blijft. Dit op slot zitten

van het bedrijf kan schade tot gevolg hebben. Deze eventuele schade is een direct gevolg van de keuze om de daadwerkelijke planschade in natura te compenseren, omdat daarmee tijd gemoeid gaat. Als achteraf wordt vastgesteld dat deze schade daadwerkelijk is geleden, zal moeten worden geconstateerd dat niet de gehele schade is weggenomen door het nieuwe bestemmingsplan en dat de planschade in zoverre niet voldoende anderszins is verzekerd. De mogelijke tijdelijke inkomensschade zal dan alsnog vergoed moeten worden. In het verlengde van de aangehaalde rechtspraak moet naar het oordeel van de rechtbank daarom voldoende gewaarborgd zijn dat er een voorziening wordt getroffen om ook deze schade te vergoeden, als vast komt te staan dat deze daadwerkelijk bestaat. Het bestaan van deze schade en de omvang ervan kan echter pas vastgesteld worden op het moment dat de planschade in natura – in de vorm van de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan – is uitgevoerd. Naar het oordeel van de rechtbank leidt dat in dit geval tot de noodzaak dat de beslissing over het planschadeverzoek waarborgen bevat over de vaststelling van deze mogelijke schade. Die waarborgen moeten ertoe strekken dat op voorhand duidelijk is dat deze schade, indien geleden, voor vergoeding in aanmerking komt.

De hiervoor bedoelde waarborgen bevat het bestreden besluit nu niet. Daardoor staat onvoldoende vast dat de planschade van eisers voldoende anderszins is verzekerd. De beroepsgrond slaagt. Gelet hierop is het beroep gegrond en zal de rechtbank het bestreden besluit wegens strijd met het rechtszekerheidsbeginsel vernietigen voor zover daarin niets is bepaald over de beoordeling van tijdelijke inkomensschade.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:1441

Zaaknummer: UTR 17/1998

Wetsartikelen: 6.4 Wro

RECHTSPRAAK

Den Haag/nadeelcompensatie

Reikwijdte Waterwet. Grondwateroverlast door rioleringswerkzaamheden.

Casus

Eiser is sinds 1985 eigenaar van de woning in Den Haag. In 2008 is de gemeente Den Haag begonnen met de aanleg van een gescheiden hemelwaterriool in de wijk van eiser. Voorts zijn in de periode van 2009 tot en met 2011 infiltratievoorzieningen gerealiseerd in groenstroken in de wijk. Afstromend hemelwater afkomstig van wegen stroomt naar de infiltratievoorzieningen en sijpelt daar de bodem in.

Bij brief van 31 augustus 2016 heeft eiser verweerder verzocht om vergoeding van de kosten voor het aanleggen van een drainvloer in de kelder van zijn woning en de installatie van een automatische afvoerpomp naar het riool. Eiser heeft aan dit verzoek ten grondslag gelegd dat de grondwateroverlast in zijn kelder sterk is toegenomen sinds de aanleg van het nieuwe rioolstelsel en de infiltratievoorzieningen. De drainvloer met pomp is een duurzame oplossing tegen de grondwateroverlast. Eiser heeft zijn verzoek gebaseerd op artikel 7.14 en artikel 7.18 van de Waterwet.

Rechtsvraag

Komt de schade voor vergoeding in aanmerking op grond van artikel 7.14 Waterwet?

Uitspraak

Voor zover eiser stelt dat de schade is ontstaan door de aanleg van het nieuwe rioolstelsel heeft verweerder het verzoek om nadeelcompensatie terecht afgewezen. Gelet op de omschrijving van 'waterbeheer' in artikel 1.1 van de Waterwet en de in artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet, geformuleerde doelstellingen, vallen rioleringswerkzaamheden niet onder de taken of bevoegdheden van verweerder in het kader van het waterbeheer. Schade als gevolg van deze werkzaamheden komt daarom niet op grond van artikel 7.14 van de Waterwet voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de

Afdeling van 11 februari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:356.

Naar het oordeel van de rechtbank kan de aanleg van de infiltratievoorzieningen wel worden aangemerkt als taak of bevoegdheid in het kader van waterbeheer, nu de infiltratievoorzieningen onder meer als doel hebben wateroverlast te voorkomen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3748

Zaaknummer: SGR 17/3781

Wetsartikelen: 7.14 Wtw en 7.18 Wtw